

ASSOCIATION MUSEE DES POUPEES ET DES NOUNOURS/Nukkenallemuseo ry.,
jäsenmaksu aikuinen 22€ ja nuori 12€
IBAN: FI79 5539 0220 0134 02 BIC:
OKOYFIHH

4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France

Lézan, 26. heinäkuuta 2022

Kesäsesonki on alkanut. Uutisissa näkee valtavat monen sadan kilometrin autoruuhkat Pariisista ja Pohjois-Ranskasta tänne Etelä-Ranskaan. Sanotaan, että koko Ranska on maantiellä. Ja nyt elokuun alkaessa ruuhkat vaan lisääntyvät.

Noita ruuhkia seurattaessa täällä aina valmistauduttiin uuteen museokesään. Oma tunnelmansa silläkin. Se oli kuin juhlaa ennen vieraiden saapumista.

Niin jatkui 20 museon vuotta, viimeiset kaksi ja puoli vuotta on pidetty museo kiinni korona pandemian takia.

Alkuvuosien suuri pelkoni oli aina, että joudun sulkemaan museon, koska sen pitäminen oli niin epävarmaa ja muutenkin ilmapiiri kylässämme oli epäsuotuisa tälle ulkomaalaiselle toiminnalle. Sitten tulivat kuitenkin ne odotetut paremmat vuodet, parempi « sato » kuten maataloudessa sanotaan. Sää suosi Nukkenallemuseota ja aurinko paistoi, paikka auringossa oli lopulta vallattu.

Nyt pandemiassa olen ihmetellyt sitä, että en yhtään ole ollut pettynyt, vaikka museo on kiinni. Minä väsyin käytännön juttuihin. Ei ole tarpeeksi vitriinejä nukkejen ja nallejen suojaksi, joten peitän suurimman osan kankailla. Kyllästyin niiden kankaiden pois ottamiseen, puhdistamiseen ja tavaroiden uudestaan peittämiseen. Välillä oli oven takana vain yksi kaksi ihmistä ja kovalla kiireellä valmistelin sitten museota.

Nyt kun haetaan Suomesta uutta kotia nukeille ja nalleille, kaikki täytyy saada lasin taakse suojaan.

En ole pettynyt, koska sain pitää tätä auki niin kauan kun toivoin, ja kunnes kyllästyin, eikä museo ole pakosta suljettu. Oma valinta se on, varovaisuusperiaate. En halua riskeerata koronalla, se voi viedä terveyden tai hengen. Yksi ihminen riittää sen kamalan taudin tänne tuomaan, kun saastuttaa ilman koronalla.

Lisäksi täällä Ranskassa minä olen emännöinyt museota yksinäni, yksin hiihtäjänä koira seurani, ihmisen paras ystävä, ensin Dixou ja sitten tämä Dixie. Vaikka on paikallista apua ollut myös naapurikylästä. Suomessa meitä on monta, siskot ja monet uskolliset museoyhdistyksemme jäsenet ja museoystävät.

Ihmisen mieli on ihmeellinen, kun se muuttuu tilanteen mukaan. Niin sopeutuu. Pandemia on auttanut ja tullut kuin käännekohtaksi. Enää en mainosta Ranskassa, vaan nyt Suomessa. Huomio on kääntynyt Ranskasta Suomeen. Some mahdollistaa markkinoinnin.

Museon budjetti on kutistunut, kun ei ole ollut enää museokävijöitä. Tuloina ovat jäsenmaksut yhdistyksemme jäseniltä ja olen onnistunut vähentämään kulut, vakuutusmaksu on kuitenkin vielä iso lasku. Mutta pärjätään, suu säkkiä myöten on ollut alusta asti. Kotimuseo on elämäntapa, sydämen asia.

Hyvää mieltä tuovat puhelinoimit, kun kysytään aukioloaikoja, niin kuin tätä museota

kaivattaisiin. Ja paljon me ollaan saatu lahjoituksia tämän pandemiankin aikana. Viimeksi tuli hieno ranskalainen Raynal nukke 1920-luvulta.

Olen tehnyt twitteriin nalleista näyttelyä ja tarinoita kokoelmasta. Lisäksi videoita kokoelman kuvista. Museopaivakirjaa päivitän inspiraation tullessa.

<https://twitter.com/i/events/1446046225690681345>

<https://twitter.com/i/events/1258143049059893249>

Facebook sivua ei ole enää, harmi, kun Facebook ilmoitti sen olevan vanhaa mallia ja ei tarpeeksi nettiturvallinen.

Keräilykärpäsen puremana uutta tulee silloin tällöin museoon. Nukketalot on lempiaiheeni. Pienoismaailmassa voi tehdä aikamatkoja. Mitä kauemmas sitä kiehtovampaa. Ihmettelyn aiheet eivät lopu. Ja nyt kun kontakteja täytyy edelleen välttää, ei voi matkustaa Suomeen, ei mennä kirpparille, eikä antiikkimarkkinoille, ei tehdä sitä tai tätä, pienissä ympyröissä mielikuvitusmatkat ovat tervetulleita.

Niinpä hankin ison 1890-luvun englantilaisen nukketalon, jota kunnostin jo, verhot seuraavaksi. Se on seuraava palapelini, jota kokoan vähitellen, kun sisustan sitä ajanmukaisesti. Ensi vuonna tähän aikaan se voi olla täynnä, kuten usein vuoden verran on kestänyt täyttää tyhjä nukketalo.

<https://museopaivakirja.blogspot.com/2022/07/paivakirjaa-nukketalojattilaisen.html>

<https://museopaivakirja.blogspot.com/2022/07/nyt-se-nukketalo-tuli-2.html>

Ensi vuonna tähän aikaan...jospa uusi koti olisi löytynyt jo nukeille ja nalleille Suomesta. Virtuaalivierailuja on tehty koko ajan netissä vanhoihin taloihin n.100km säteellä Ypäjältä ja muutamassa on käyty paikan päällä katsomassa. Seuraan Skypella siskojen käyntejä. Talokuumeessa ollaan. Kärsimättömänä odotan, milloin saan aloittaa pakkaamisen. Siinä yksi työmaani kulussien takana. Pahvilaatikkoja on jo valmiina. Niitä tarvitaan satoja, kaksi olisi enää vain symbolinen. Mutta niistä kahdesta vaatimattomasta pahvilaatikosta, jotka äiti Postissa Suomesta tänne lähetti, tämä Nukkenallemuseo sai alkunsa vuonna 2000.

Lasten museoissa peilataan aikuisten maailmaa, lapsillakaan ei pää ole pensaassa. Tartossa Lelumuseossa on yksi nukketalo, johon talon isäntä oli tehnyt sisustuksen kellarissa piilossa neuvostoliittolaisilta 2.maailmansodan jälkeen, kun heidän maansa valloitettiin.

Otin kuvia Tarton Lelumuseossa :

<https://www.flickr.com/photos/myoldbearfreefr/27360001161/in/album-72157669265598695/>

Nyt maailman tilanne on kriittinen, kun Venäjä hyökkäsi Ukrainaan. Toisaalta se ajoi maamme Naton turvasatamaan. Ei Suomeen uskaltaisi enää rakentaa tulevaisuutta ilman Naton suojaa. Niin maamme ei jää yksin ajelehtimaan myrskyn silmässä oman onnensa nojaan.

Jokaisella pilvellä on hopeareunus, every cloud has a silver lining, opittiin englannin tunnilla koulussa.

Hyvää kesää 2022 kaikille!

Toivoo, Nukkenallemuseoyhdistyksen puheenjohtaja,

Ulla-Maija